

Esther Freixa s'obre al públic particular amb *Medea (a la carta)*.

Arribar als 10 anys quan es tracta d'un festival dedicat a la creació contemporània com és l'Escena Poblenuou és més que una proesa, un fet extraordinari. Sobretot quan un dels principals objectius del certamen, sobretot en les últimes edicions, ha estat acostar-se al públic, explicar-se, obrir ments d'espectadors i creadors. Aquest any l'exemple claríssim d'això és *Medea (a la carta)*, una mena d'espectacle inaugural conebut per la performer Esther Freixa que no es portarà a terme en un gran auditori, amb autoritats, sinó en pisos particular. Una mescla del *Solo per a habitació d'hotel* d'Àngels Margarit i les *Experiències con un desconocido* de Sònia Gómez. Un xou, el de Freixa, que "trenca moltes convencions", ja que l'espectador,

“

Per no quedar-nos només en els espectacles, aquest any ens adrecem al públic

“des de casa seva, amb la seva gent, entèn molt millor la proposta escènica”, ens diu Ada Vilaró, directora artística del certamen.

Vilaró subratlla que ha ordit una “programació molt arriscada” i que, “per no quedar-nos només en els espectacles, aquest any ens adrecem al públic”. A banda del *Medea (a la carta)*, compta amb altres dues estrenes que segueixen aquesta línia. L'una és l'última creació de la companyia Raravis, un xou que es diu *John, Johnny* i

que es podrà veure el dijous 20 i el diumenge 23 a Can Felipa. Aquí la protagonista, Rosa Muñoz, compartirà els seus mites a partir del joc proposat per una altra ballarina, cosa que converteix l'audiència en observadora de fets íntims. L'altra estrena destacada és el nou espectacle de Cabo San Roque, *Bestiari*, el divendres 21, també a Can Felipa.

Per acabar de reblar el clau, Escena Poblenuou ha organitzat, des del 6 d'octubre, un taller anomenat *El cos habitat*, dirigit per Roberto Fratini, l'objectiu principal del qual era ajudar el públic a descodificar els diferents nous llenguatges escènics contemporanis, aquesta “nova manera de mirar”. Vilaró assegura que hi ha hagut molt *feedback* en les sessions organitzades fins ara.

El festival, tanmateix, no ha abandonat el vessant més festiu amb què va néixer. No debades, diumenge 23, l'encarregat de tancar-lo serà el pallasso Leo Bassi. Abans, s'hauran viscut les actuacions poètiques d'Ajo & Judith Farrés (dijous 20), el circ de Tangram (dijous 20 i diumenge 23) i les postals sonores de Madame et Moi (diumenge 23).

“Crec que en aquests 10 anys hem demostrat seguir una trajectòria molt coherent, tant a nivell de programació com de públic. I a Barcelona fem falta, perquè hi ha molta creació contemporània i pocs espais on mostrar-la”, confirma Vilaró. —*Andreu Gomila*

ESCENA POBLENNOU

Can Felipa

Fins al 24 d'octubre
www.escenapoblenuou.com

Pessoa, o que o turista...

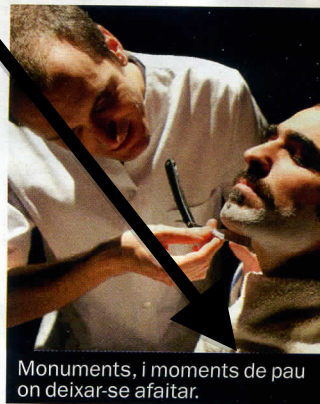
A què no li agradaria viatjar pel món sense seure a la cadira? La Seca-Espina i Brossa t'ho posa fàcil. Lloc escollit: Lisboa. Data del viatge? Del 26 d'octubre al 6 de novembre. *Pessoa, o que o turista deve ver* és la nova obra de Joan Fullana. Un espectacle basat en el llibre de Fernando Pessoa *Lisboa, o que o turista deve ver*, una guia de la ciutat i dels llocs que, segons ell, mereixen ser visitats. L'autor utilitza la ciutat com a metàfora de si mateix: ell és la ciutat sencera, l'espectacle és la guia i el públic és el turista.

Que ningú esperi veure el Castell de Sant Jordi, el Monestir dels Jerònims, la Torre de Belém, el barri de l'Alfama o la música del Fado. A partir dels textos de Pessoa, l'espectacle mostra atmosferes, escenaris i moments essencialment poètics, fugint de l'argument reconeixible. A Fullana li interessin els seus temes, les seves reflexions, en lloc de la biografia de l'autor o els llocs

concrets de Lisboa. Damunt l'escenari es podran veure tot un seguit de postals o escenes de la ciutat interpretades pels habitants de la ciutat. Tot això fet mitjançant la creació literària de l'autor portuguès. Un univers resumit en uns instants. —*Laura de Caralt*

PESSOA, O QUE O TURISTA DEVEU VER

La Seca. Fins al 6 de novembre

Monuments, i moments de pau on deixar-se aïllar.

Azul petróleo

L'argentinès Andrés Waksman és un veu conegut de l'escena barcelonina, col·laborador de Tomàs Aragay, Sofia Ascencio i Wim Vande Keybus, entre d'altres, i explorador de diferents llenguatges. En uns anys va esborrar la frontera entre el teatre i la dansa i ara treballa amb el seu nou espectacle, trenant l'existent entre el moviment i la vida. Per fer-ho ha recorregut a un grup exclusiu d'homes, set intèrprets que ha col·locat en un espai buit i els ha demanat que expressin les seves emocions, que es mirin a ells mateixos, cadascun amb la seva personalitat i estil. Això és *Azul petróleo*.

Waksman diu que vol “obrir pas a la bellesa”, sortir del mig perquè es pugui revelar, alhora que busca reivindicar el cos masculí com a vehicle i oferir-li l'oportunitat d'anar més enllà del que normalment se li demana. Mostra els aspectes “menys visibles de l'home”. Així, els veurem tocar-se, abraçar-se, mirar-se, bressolar-se, també fer coses d'homes, físiques, impertinents. Amb la voluntat, assegura el creador, de dotar l'art de sentit, assumir-la des del cos com a “experiència individual i col·lectiva”. —*A.G.*

AZUL PETRÓLEO

Antic Teatre. Del 20 al 23 d'octubre

En companyia d'homes.